

„ВЕЛИК СЪМ, ЗАЩОТО БЯХ
РОБ“

Х. СМИРНЕНСКИ

СТАНИСЛАВ ИЛИЕВ, 10^Б

Беше се случило нещо... Може би не разбирате връзката между дявола и Бога, но те си приличат много и, ако искате нещата да се случат, трябва да следвате и двамата...

Вярвате ли в Съдбата? В това, че случайности няма!

Беше живо... Сякаш носеше дебела черупка, от която не излизаше. Домът му беше с 2 ступени врати, остарели и грозни. Стените – в отпечатьци от юмруци, мазилката паднала. В стаите фучеше вятър яростно, разнасяйки студа по лицата на хората. Картини нямаше, но иконите крещяха,

молеха се за помощ.

Сенките дойдоха, бяха пленили дори светлинките от прозорците. Огледалата – ступени. Кръвта по пода – спомен. Мирисът на прах – досаден, чак до задушаване. Парчета мъртва кожа лежаха – ордьоври, наслада за хлебарките. Паяжина на всеки

ъгъл. Стоножки и всякакви други гадове бяха добре дошли. Колко гостоприемно, нали?! Растенията есенно пееха. Мухълът по стените се тъпчеше с влага.

Всеки огън, дори най-малката искра, палеше пожари, създаваше война. Не бе възможно да спиш без нож в ръка! В очите се виждаше... очи?! Очи ли? Очите са чисто нещо – то нямаше такива! Само гняв, омраза, злоба. Всичко потреперваше като подплашено паленце. Всички грехове бяха изпълнени.

Но някой видя човек в това!?

Шамарът на Бог дойде като манна небесна, точно навреме. Отслаби демоните, уби няколко от тях. Но няма да е интересно, ако няма предизвикателство, нали?! За това и то прогледна в себе си.

Всъщност имаше големи черни чисти очи. Беше дете, глупаво, борещо се с демоните си. Не се очакваше, предвид младият му „опит“, да се справи, да успее, но Бог му подаде ръка, дали чрез Майка му, Семейството, Приятелите, чрез Вярата, Знанието или Любовта. То си спомни за човека в себе си и светлината бе запалена. Последният пожар вече гореше. Умъртвяваше злото по пътя си и подпали

мъничката искра в сърцето му. Умът му повярва, че въпреки злосторностите и греховете от миналото, то днес...

Всичко е в цвят! Светлините профучават навсякъде.

Убивали са ме много пъти и знам, че тепърва още много предстоят. Но когато имаш посока, вяра, любов – всичко не ти трябва, а само едно – мечта, идеал. Робувах на дявола, умрях, но убих и част от него, от злото му.

Сега робувам на себе си, на мечтите. Стоя гордо изправен до Бога и Дявола. И благодаря на Бог, че ми помогна, прати ми най-трудната битка, благодаря и на Дявола, вече, за изпитанието. Благодаря им, че ме изградиха до тук.

Тук обаче продължавам Аз. С Бог на сърце, хора, които ме подкрепят, болезнени белези и благодарности за възможността да бъда Човек!